

(Kort bemærkning).

Jens Jørgensen (KF):

Nu skal jeg i gang med at bruge manuskript. Det er stort set det værste, jeg ved. Men jeg er jo nødt til det, når de kære kolleger stiller nogle spørgsmål, kommer med nogle kommentarer.

Jeg takker selvfølgelig fru Annette Just for bemærkningerne om, at det var en meget smuk tale, selv om jeg jo ikke kunne undgå at høre, at der lå sådan et gevaldigt skær af ironi over det, men det kan man jo si fra.

Fru Annette Just havde et spørgsmål om, hvorvidt vi tidligere havde samarbejdet med de syv navngivne lande, som fru Annette Just sagde. Ikke samtidig med dem alle syv og kun med dem. Men hvis viljen til at gå ind og skabe gode og sikre og trygge forhold i situationen medfører, at det er lige nøjagtig de syv lande, så skal vi selvfølgelig gøre det. Og med det kendskab, jeg har til dansk forsvar, og med den viden, vi begyde to har om, at de skal indgå som en del af den franske bataljon, så nærer jeg overhovedet ingen tvivl om, at det skal lykkes.

Til hr. Villy Søvnal og hr. Søren Søndergaard, der begge to var inde på spørgsmålet om – jeg takker naturligvis for synspunkter omkring holdningerne med puslingelandet osv. – hvorvidt det nu er en meget klog måde at blande sig på, om man ikke skulle bruge 15 mio. kr. eller mere til andet end kugler, kanoner og krudt:

Må jeg tage det sidste først og sige, at for mig er det meget vigtigt, at det militære element ledsages af elementer, der kan styrke en demokratisk proces. Det er lidt bredt, men det er det, jeg vil sige.

Og så vil jeg blot sige til hr. Villy Søvnal om dette med, hvorvidt det er en klog måde at blande sig på, at det godt kan være, at man om en måned eller to retrospektivt kunne sige, at vi skulle have gjort anderledes, men jeg tror, det er nødvendigt at gå ind nu, blandt andet fordi det hviler på et FN-mandat. Det er vi så ikke enige om.

Villy Søvnal (SF):

Som bekendt, og det være også sagt til oplysning for eksempelvis hr. Peter Duetoft, er SF principielt tilhængere af, at Danmark deltager i internationale opgaver for at sikre befolkningen i tilfælde af borgerkrig, etniske udrensninger, truende situationer og så videre.

Derfor støttede SF som bekendt i sin tid oprettelsen af Den Internationale Brigade. Jeg vil

tro, at hr. Duetoft både kan huske det og bekræfte det. Og derfor stod SF bag beslutningen i december 1994 om at sende danske soldater og udstyr til Bosnien som det danske bidrag til IFOR-styrkerne. Jeg vil tro, at hr. Duetoft både kan huske og bekræfte det.

Den beslutning har vi i øvrigt ikke fortrudt. Det var en rigtig beslutning. Hvorfor det? Og hvad er forskellen på situationen i Bosnien og situationen, vi diskuterer nu? I situationen i Bosnien stod vi over for regulære hære. Der er man i sagens natur, hvis man vil blande sig, nødt til at sætte militær ind. Alt andet ville være tåbeligt. Jeg mener i øvrigt, missionen i høj grad lykkedes på den måde, at det lykkedes at få skabt en midlertidig fred, der gjorde, at folk igen kunne gå på Sarajevos gader uden at blive skudt.

Men vi har bestandig understreget fra SF's side, at enhver situation må vurderes for sig. Og det er vores opfattelse, at der er alt for mange uafklarede og farlige ting vedrørende en international militærindsats i Albanien. Vores store bekymring er først og fremmest, at militærstyrken i Albanien kommer til at fungere som en ensidig hjælp til den forhadte præsident Berisha, og det har vi bestemt ingen lyst til.

Den præsident, der bragte den albanske befolkning fra asken og i ilden efter 45 års undertrykkelse i det mest stalinistiske og lukkede system i hele Østeuropa, står for et mindst lige så undertrykkende regime, der hersker efter parolen, at den stærkeste vinder. Han har med Vestens velsignelse fået lov til at opbygge et egentligt diktatur, der kulminerede med de manipulerede parlamentsvalg i maj sidste år.

Der står ganske vist i beslutningsforslaget, at styrken skal udføre sin opgave på neutral og upartisk vis, men jeg synes, det blev antydning sidst uge og også under de korte bemærkninger, hvor vanskelig denne opgave i virkeligheden bliver. Jeg tænker på, da Franz Vranitzky ville aflægge et besøg i den sydalbanske by Vlorë, men aflyste det efter pres fra Berisha. Her bøjede det internationale samfund af for den forhadte præsident, der i øvrigt ved samme lejlighed ifølge Ritzau fastslog, at han ikke ville forhandle med oprørerne i syd.

I samme Ritzau siger Tritan Shehu, der er formand for Berishas parti, at komiteerne i syd skal »uskadeliggøres«. Jeg vil godt spørge udenrigsministeren, der jo i denne sammenhæng har det egentlige ansvar på grund af formandskabet i OSCE, om det er udtryk for upartiskhed, for neutralitet.